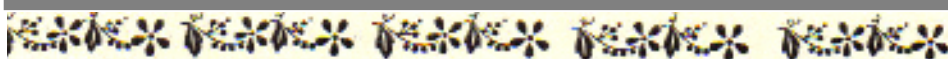

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Edgar Allan Poe

Heléna

To Helen

Helén, gyönyörű vagy nekem,
Mint niceai bárka rég
Édes illatú tengeren,
Melynek fáradt matróza szép
Hazája partjára lép.

Bolyongok bátran tengeren,
S kékhajú kőarcú najád
Bósz szele hoz haza engem,
S láthatom görög glóriád
Hazám s római pompád.

Lám! Ablakfülkében vagy fény,
Miként egy szobrot látlak ott,
Kezedben agát mécsedény! –
Oh! Psziché, földektől áldott
Szent országod!

Fordította: Német Dezső

2014/2 102.szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Madár János

Szárszó

Sínek fölött könyörög a fa –
tengődik arcodon az ég, az ág.
Felhők törékeny lombjait siratja
a keresztet cipelő árvaság.

Harangszó vérzik a szélben;
megalvadt, fekete csöndre nyílik a száj.
Néma koporsót, halottat játszol velem:
de a csillagok kegyetlen súlya alatt élni muszáj.

Ballada - örökségnek

Fekete csonkban ég, hervad a kölcsönként
nyárfa. Ágait üszkők havazzák, sötét vérembe
mártja. Se Hold, se hajunkból száműzött
sarló – csak a kaszák fémegyenese,

a szemünkhöz feszített kereszt. Gyászolja
életünk, nyelvünkből kiszakadt érdem. A táj.
Ne bántsod egynapos szülőföldemet, kínjait
érezem, hogy fáj – ez az ország.

Éden

Kagylók mély csöndjével zúgnak a napok,
Tenyered magzatvizében élek és hallgatok.
Néma homlokunkat szelíd ég leste,
kering szemünkre hatalmas este.

Árnyékunk ezen a földön egyre nő,
mint mészben a mérhető idő.
Gyúlnak fogainkban az évek,
de megfogon szívemben minden érintésed.

Halász Imre

Költő az iskola előtt

Lisztes István szobra alá

Ne félj Attila, a vonatkerekek csak
átfordultak újra őszirózsa fejjé.
Mióta itt ülsz az iskola előtt,
megszokhattad: így jön ránk a tél,
már szelíden, csak útkavics csikordul.

Milyen érzés nyáron, ha hideg öledbe
(hisz magtalanul mentél el) a srácok,
s a kislánykák, a pillangó-szépek
is befészkelik magukat, bronz hajadba túrnak? –
S mit érzel holnaptól, ha újra itt a tél,
s hógolyóikat, hogy őrizd, a srácok

rád bízzák, ha megszólal a csengő,
s rohanhatnak vissza tanulni. Előtte
bús öled megtöltik fehér bombáikkal,
amíg tanáruk végvári harcokról beszél,
száz kis Bornemisszának Te jársz az eszébe,
jó lőszerraktáros, játszótárs, pajtásuk!

Ilyenkor sincs kedved, Attila, fölállni,
hogy Te is megpötytyözd őket, mielőtt befutnak
a nagy barna ajtón? Vagy ülsz csak, örök ülő,
míg százszor kifényesített nadrágéleden
– fordított tyúkanyó – pattognak a labdák:
hóvirágpelyhesen, új tavaszt csipogva.

József Attila lakótelep, 1977

Németh Erzsébet

Idegenként a lét meredélyén

Mintha már nem lennék -
vagy máshol -
vagy nem én ---
mégis keresem magam.
S a végtelen úr
kihúlt fekete tükrében
villan meg arcom,
és kong, és dobog,
és vállamra csorog
az elfordult Nap,
kicsorbult Hold
felszakadt sebének
szökőkút-vére.
Lefolyva rólam:
erdőkre, tengerre,
mítoszok ledólt
falára kövül.
Szűkölő földünk
akusztikájában
az ember mint
remegő árnyék,
mint tücsök hegedül.
Kétségbe esve, de hiszi,
hogy hangját, létét
a bűvös technika
megmentheti még.
Veszéjtő politikák
szivárvány-lázában
nem érzi meg,
hogy győzelme
mikor vereség.

Utolsó utáni futamok

Liszt Ferenc emlékének

Sápadnak a fekete billentyűk,
a fehérek homloka csupa láz,
csapdába esett tüdőrángások,
gyengülő szív, kétségbeesett
dallam vergődésében
meginog a remény,
meginog a ház.
Sikoltó madarak
csapódnak ablakodba:
villámló kottafejek.
Csőrükkel átütik
a haldokló időt,
véres szárnycsapásuktól
remegnek templomok, terek!
Harangok harapják
el a nyelvüket -

Zenéd már
Végzeted által
íródik lelkünkben
örök-miseként tovább,
s fekete-fehér billentyűk
táncvarázsában
lebeg alakod, emléked, szobád.

*

T. Ágoston László

Banánhéj

- Hú, micsoda éjszakám volt! - mondta Paticsné a porszívó csövet igazgató Nagy Pirosnak. Kissé elharapta a szó végét, mintha már meg is bánta volna, hogy egyáltalán szóba hozta a dolgot. No, meg azért is, hadd pukkadjon meg az irigységtől ez a lassacskán kóróvá vénülő... mi is? Ja, vászonceléd. A rendészek becézik így, mert úgy fönnhordja az orrát, mintha valami igazgatói belső szaktanácsadó lenne, nem egy koszos takarítónő. Beszélő porrongy. Idejük van, híg agyuk is van hozzá, dől belőlük a hülyeség. Ezért utálja őket a Piros.

Utálja... hát persze, szóban nagyon utálja őket, és azt hajtogatja, hogy soha többé nem áll szóba egyetlen kétágú majommal sem. Aztán meg majd kiugrik a szoknyájából, ha meglát egy göndör hajú, kigyúrt pasast. De ha netán csak egy kopasz jut neki, azzal is megelégszik. Mert válogatós a szentem... No, de persze ez még nem szerelem, pusztá megélhetés. A takarítónői fizetésből nem lehet úriasszonyt játszani.

Már második éve takarította az igazgatósági emelet szobáit egy kis bögyös szőkével, aki hajnaltájban gyakran elosont sziesztázni a rendészekhez. A fene bánta, addig ő is szundított egyet az igazgatói kanapén. Nagyon kényelmes volt, és időnként jó volt belegondolni, kik meg nem fordultak azon... Aztán fordult a kocka. Kirúgták a szőke csajt, meg az egyik rendész srácot. Valakivel pótolni kellett a kiesett munkaerőt. Akkor hozta be társnak

a Piros, mert ez kétemberes feladat. Nem hal bele a munkába, de ha megbecsüli magát, akár innét mehet nyugdíjba.

Most persze kifúrja az oldalát a kíváncsiság, hogy kiféle, miféle az a pasas, aki vel neki olyan viharosa éjszakája volt. Mert ő már akárkivel nem áll szóba. Neki saját lakása, meg biztos állása van. Le is esett az álla, amikor elmondta, hogy ez az ő Zolija vállalkozó. Az építőiparban utazik. Ami pedig az éjszakát illeti, a kis lábujjától a feje búbjáig végigcsókolgatta. Igen, még ott is. Aztán, hogy miket mondott, és miket csinált még... Már több, mint egy hete nála lakik. Megígérte, hogy ha ő is úgy akarja, csendes társként beveszi az üzletbe. Azt is meg lehet csinálni, hogy az ő lakására íratják át a káéfté címét, és ő lesz az ügyvezető igazgató. Zoli meg az elnök. Csak ehhez kölcsönt kellene fölvenni a banktól, az ő nevéen viszont már fut egy kölcsönszerződés. A lakás lehetne a fedezet. De ezt csak akkor fogadhatja el, ha ő akarja, és aláírja a banknál a papírokat.

- Ne csiklandozz már Sári, mert a röhögéstől összepisilem magam! - mondta Piros és nevetve hanyatlott az igazgatói fotelba. - Te, mint káéfté igazgató a nyolc általánosoddal...

- Manapság nem a papír számít - fordult el sértődötten Sári - hanem az ész. - A Zoli is ezt mondta. Neki sincs nyelvvizsgálója, mégis a németekkel tárgyal. Azzal a Mercedes-Benzzel, vagy hogy hívják. Tudod, akit a rádióban is emlegetnek.

- Ez már a hülyeség teteje. Tudod mit? - villant hamiskásan Piros szeme. - Van nekem egy régi ismerősöm a Debreceni Jóska. Az a rendőr gyerek, aki még az albérletes korszakból való. Te is ismered.

A minap összefutottam vele az utcán. Három arany csillag van a vállapján. Túl szép ez a mese, amit elmondtál. Megkérem, nézzen utána a te Zolidnak. Addig csak csiklandoztasd vele a hasadat!

- Nem is tudom, mit tennék, ha rájön, hogy nyomoztatok utána... Lestül a képemről a bőr... Ő megbízik bennem, én meg... Már a lakás papírjait is odaadtam neki. Amilyen heves vérű, még képes fölruáni az egészset. Pedig már úgy elterveztem, hogy te lennél a titkárnóm...

- Arról éppen lehet szó - bölintott rá Piros. - Én is szeretném abbahagyni az éjszakai munkát, mert nem rég találkoztam egy másik férfival is. Valamilyen Jóskának hívják. Jó kiállású ember. Magas, barna, kigyúrt izmokkal... Tudod amilyet én szeretek. Én se panaszkodhatok a vele töltött éjszakámra. Csak azért nem szóltam róla eddig, hogy ne bosszantsalak. Kertes házat akar venni valahol Pest közelben. Megígértem, hogy segítek neki. Ebből még akármi is lehet...

- Hát, ha ráhajtasz... Mert fölötted is eljár az idő...

Még egy hét se kellett hozzá, hogy Piros megszerezze a legfontosabb rendőrségi információkat Zoliról, a vállalkozóról, aki az építőiparban utazik.

- Űlj le! - mondta Sárinak, az igazgatói irodában falhoz támasztva a porszívót. - Helyezkedj el kényelmesen, mert amit mondok, az nagyon kényelmetlen lesz! Szóval ez a te Zolid fél éve szabadult a sittről. Hat évet ült szerelemfáltésból elkövetett gyilkosságért. Ennyi idő alatt még akár a te kisujjadra is ráérezhet egy effajta vadkan.

- Ugyan már, beszélsz itt hülyeségeket -

csattant föl a másik. - Irigyled tőlem ezt a férfit, ennyi az egész. Nem is hallgatlak tovább.

- Irigylis a fene. Rablógyilkost bármelyik börtön előtt találok a szabadulók között. Pont olyan szexéhes lesz, mint a te Zolid. Hagyd végigmondanom, aztán azt teszel, amit akarsz! Szóval ez a te vállalkozód a Papp József nevű kőműves mester mellett dolgozik segédmunkásként. Magyarul malteroslegény. A Kossuth Lajos utcában dolgoztak egy özvegyasszonynál. Komplet lakásfelújítás. A nő még csak ötvenéves, de már öt éve özvegy. Zolika nála maradt éjszakára, megvigasztalta, és elkezdődött a románc. Amikor fizetni kellett volna a kőművesnek, kiderült, hogy valaki megfújta az özvegy minden pénzét és ékszerét. A mesternek is üres a kasszája. Zoltán volt, nincs. A rendőrség két hete körözi.

- Egyetlen szavadat se hiszem. Ő egy több nyelven beszélő úriember. Ez... Ha nem hiszed el, nézd meg magad! Holnap este feljön hozzám a banki papírokkal.

- Tudod mit? Meg is nézem. Most már én is kíváncsi lettem erre az emberre. A Jóska vidékre utazik, csak reggel jön vissza, éppen ráérek. Majd én lekáderezem a te Zolikádat.

Zoltán valóban becsöngetett Sárihoz a megbeszélte időpontban. Frissen vasalt ingében, újak tetsző öltönyében valóban úriember benyomását keltette. Gyengéden megcsókolta az asszonyt és letette az asztalra a borjúbőr aktatáskát.

- Itt van minden papír, drágám, csak alá kell írnod. Arról a százezerről is csináltattam az ügyvédemmel egy kölcsön-

szerződést, amit a múlt héten adtál. Gyere, itt írd alá! Lent vár a kocsi az ügyvéd. Leviszem neki a papírokat, hadd intézze, aztán jövök vissza hozzád. Milyen pezsgőt hozzak?

- Ülj csak le, Zoltán! - mondta a nő szenvtelen hangon. - Beszédem van veled.

- Zoltán? Jó, hogy nem magázol, Sárrikám... És mi ez a rideg fogadtatás - Azt hittem, ma ünnepelni fogunk.

- Kuss! Ha igaz, amit mondanak rólad, itt várod meg a rendőrséget.

- Na, de... Mi az, hogy mondanak - Kicsoda? Te nyomoztatsz utánam? - nézett körül a férfi valami menekülési lehetőséget keresve, de nem talált mást, csak a konyhaszekrényen heverő kenyérvágó kést. Azon akadt meg a szeme. Ha nem lesz más választása...

- No, akkor kezdjük! ? állt elé a nő. - Hat évet ültél gyilkosságért. Nem vagy vállalkozó, hanem malteroslegény. Kifosztottad az özvegyet, meg a kőművest is. A rendőség köröz, miközben engem is szeretnél kifosztani. Hülyének nézel, Zoltán?

- Ki beszélte tele a fejedet ennyi hülyeséggel? És te ezt még el is hiszed? Mondd: nem nézel túl sok krimet a tévében? Nem, így nem lehet tárgyalni!... - pattant föl ültéből idegesen a férfi. - Ez mind hazugság. Tudod mit? Hagyjuk a francba az egészet! Én szerettelek, gazdaggá akartalak tenni, de aki ennyire bizalmatlan, azzal nincs mit kezdeni. Elmegegyek, és nem is jövök vissza többé. A szívem hasad meg belé, de soha többé nem látsz, édes Sárrikám! - Ezzel a táskát utánnyúlt, de a nő megfogta a kezét.

- Nem, Zoltán, itt maradsz! - Mondta,

és az órájára pillantott. - Szépen megvárjuk a rendőröket. Ha bebizonyosodik, hogy tévedtem, térden állva kérek tőled bocsánatot, mert én is szeretlek. Ha mégis te vagy, akit keresnek, nagyon szomorú leszek, de átadlak nekik.

- Eressz, te hülye ribanc! - ragadta meg a táskát a fülét, de azt már a nő is fogta. - Hallod? Agyonüttelek, az anyád szentségét! - A másik kezével éppen elérte a kést. - Nem mondom megegyszer!... - és már szúrta is a táskát tartó kézbe. Aztán még kétszer valahová a mellébe.

Sári hangtalanul, véresen zuhant a konyha linóleum padlójára. A férfi megfogta a táskát és az ajtó felé indult. A küszöbön találkozott Pirossal.

- Józsi, te mit keresel itt? - nézett rá álmétkodva a nő. - Azt mondtad, vidékre mész...

- Megcsalt ez a hülye kurva! - ordította, és félrelökte az útból. Aztán, mint aki rossz álomból ébred, visszanézett rá, és elhaló hangon kérdezte: - Te mit keresel itt?

- Csak nem?... lépett hátrább Piros. - No de menj csak, húzd el a beledet, te rohadat állat! - Szólt utána elhaló hangon. A férfi megvisszalépett, és a táskát tartó baljával úgy eltalálta, hogy a vérben fürdő Sári felé fordult, és ájultan zuhant mellé.

A lépcső alján valóban várta három rendőr. Piros állította oda őket, hogy majd szól, ha szükség lesz rájuk. Nem szólt, hát vártak tovább, de mikor meglátták a véres késsel rohanó férfit, csak megállították.

- Nem kérdezem, ki vagy és honnan jössz - állt elé az egyik. Nyilván ő volt a rangidős. - Látom, még a kés is a kezében

van. Aztán hivatalosra váltotta a szót. – Kovács Zoltán, a törvény nevében letartóztatom. – Majd a mellette álló, ugrásra kész két társához fordult. – Bilincseljétek meg! A két nőhöz meg hívjatok mentőt!

A kapitányságon egy százados vezette a kihallgatást. A gyanúsított nem tagadott, nem is lett volna értelme, hiszen szinte minden a rendőrök orra előtt történt. Elmondta, hogyan ismerkedett meg a két nővel, s azt se tagadta, hogy mindkettőnek házasságot ígért, vagy valami olyasmit. Aztán kiderült, hogy megcsalja Sári, és ettől ment föl nála a pumpa. Igazán sajnálja, de indulatból ölt. Mindössze ennyi a bűne.

– No ácsi! – szólt a százados – Ez a nő Kovács Zoltán után érdeklődött nálunk. Te vagy az az álvállalkozó, aki valójában malteroslegény, aki az özvegnél dolgozott, Meg...

– Ne is folytassa, százados úr! Én vagyok, de egy nagy tévedésen alapul az egész.

– És ki az a Kovács József, aki a másik nőnek kertés házat ígért?

– Na látja, itt van az eb elhantolva. Az is én vagyok. Százados úr, engem Kovács Zoltán Józsefnek hívnak. Aztán hol az egyik, hol a másik nevemet használom. Ezt még a törvény se tiltja. A nyomozati dossziéban mindent megtalál rólam.

– Rendben van – mosolyodott el a százados. – Minden szélhámosnak megvan a maga elhantolni való ebe. Lazítsunk! Azt mondd meg, hogy győzted egyszerre a három asszonyt? Le a kalappal előtted. Ha nem itt ülnénk, még gratulálnék is neked. De látod,

milyen kicsi a világ, elég egy rohadt kis banánhéj, és máris elcsúszik rajta minden. Mehetsz vissza a sittre. És már megint emberölés...

– Nem, százados úr, téved. Ennek szerelemfélétségből elkövetett gyilkossági kísérlet a neve. Így áll a bétékában is.

– Valóban – mosolyodott el a rendőr. – Betéve tudod a törvénykönyvet. És még a kísérlet is stimmel. Nem rég mondta valaki, hogy nem halt meg az az asszony. Az éjjel megoperálták, teljesen rendbe fog jönni.

– Én nem akartam, százados úr... – sápadt el hirtelen a gyanúsított. – Csak ez az átkozott, lobbanékony természetem. A bíróság enyhítő körülménynek veszi.

– Feltéve, ha jó ügyvédet fogadsz. Különben te tudod, Zoltán, Józsi... Én a helyedben örülnék, ha életfogytiglanra ítélnének, mert ha netán egyszer mégis kiszabadulsz, három asszony vár majd a kapuban.

✱

Hanácsek Erzsébet

Vágyak

Az éj fekete
holdtükrébe néztem.
Duzzadt szemhéjam alá
csillag lopódzott.
Lassan
eleredt az ég.
Lemostam magamról
magamat.
A fény lepkevirágait.

Móritz Mátyás

A bennünk rejtőző ördög

- Jó napot kívánok! A körzeti megbízottat keresném a kedves szomszédom tolmácsaként, hiszen ő bízott meg azzal, hogy a szószólója és a szócsöve legyenek egy elég kényes ügyben, ezért kéri a diszkrécióját.

- Jó napot kívánok, érdeklődéssel hallgatom a mondanivalóját, bár szorít az idő.

- Köszönöm a türelmét és a megértését, és akkor nem is húznám az időt, rögtön bele is fognék a barátom mondanivalójába, aki azért tette amit tett, mert mindig is meggyőződéssel hitt abban, hogy az embernek van egy magasabb küldetése, egy eleve elrendeltetése, amit egy nálánál nagyobb és igazabb erő és hatalom bízhat csak rá. Amivel ebből a gonosz és ártó világból olyan dolgot képes felmutatni, mint az elkötelezettségének fényes és igaz bizonyítékát, amely még a végső elmúlással sem enyészik el.

- Igen, igen! Próbálok ugyan megérteni a mondanivalóját, és kihámozni belőle valami érthetőt és hasznosíthatót, de ha nem haragszik meg, lehetne egy kicsit rövidebben és világosabban, csak és kizárólagosan a tényekre hagyatkozva elmondani, hogy miről is van szó?

- Igen, megpróbálok, bár nem lesz könnyű. Tehát, ahogy az öreg barátom és komám fogalmazta meg, nem tudott máshogy cselekedni, amikor elkövette a tettét, hiszen hogy pőrére fogjam, nemes egyszerűséggel, megérintette őt egy sugallat, ami ellen nem tudott mit tenni, akárhogy is ágállt volna, hiszen az úgy fogant meg benne, hogy akkor és ott már

nem lehetett mit tenni. Megadta hát magát.

- Uram, nyomatékosan és szépen kérem, hogy ne hímezzen és hámozzon, főleg ne az én kontómra, mert kezd az a benyomásom lenni, hogy ön, illetve a barátja csak a bolondját járatták velem, és céljuk nem egyéb, minthogy felültessenek engem valami fajta lóra, hogy aztán jót röhögjenek a saját hülyeségükön. Mert ki a franc adta meg magát, és kinek és miért?

- Elnézést, de kikérem, illetve kérjük magunknak ezt a hangnemet és hangerőt, és egyáltalán ezt a stílust, hiszen elhiheti, hogy nem kis erőfeszítésbe telt, hogy rászántam magam arra, hogy ha a barátom kérésére is, de felhívtam önt. Hiszen a cimborám olyan belső harcokat vív, és olyan lelki megrázkódtatásokon esik át, hogy ember legyen a talpán, aki a helyében nem örülne meg, és vetné magát a legközelebbi tóba, vagy szakadékba. Mert nem érti, hogy ami történt, miért úgy esett, ahogy. Meg volt győződve arról, hogy akkor is így kell cselekedni, ha ennek a következménye nem lehet más, mint hogy számúzik az embert, mind a barátai, mind a közösség ahol él, mind a társadalom, amelyik tudomást szerez a tettéről.

- Oké, értem, vagy csak inkább érteni vélem, vagy még inkább csak érteni szeretném, amit mond, illetve zagyvál itt nekem, de most már tudja mit kedves uram? Akkor is végighallgatom a hágy-mázás gondolatmenetét, ha a fene fenét eszik is, hogy a bolhás kutya rágjon lyukat a nadrágjába. Tehát ismét öné a szó!

- Tehát, a barátom tette egyszerre tükrözte az egész természet, az Isten, és a teremtő hatalmának a nagyságát. Tette az Isten tükre volt. Lehet, hogy szörnyű, amit elkövetett, és megszólják majd érte, hogy

pellengérré állítják, vagy hogy bitófán végzi, mert az emberek nagy része, de az is lehet, hogy a legnagyobb szellemek sem tudják majd megoldani azt a rejtvényt, amit a barátom elkövetett. Lehet, hogy kikutathatatlan és felfoghatatlan lesz majd személye az emberek szemében, akár csak maga az Isten, akinek sugallata és szelleme áterjedt a barátomra, és az ő nevében ölte meg a feleségét.

- Miről beszél? Gyilkosságról?

- Lehet így is fogalmazni, de én inkább az ördögűzést használnám, hiszen a barátom feleségét először megkörnyékezte, majd megszállta a gonosz, és a magáévá tette szőröstül és bőrostül. Mert tudja mit? Az ördög nem alszik, tiszta csipa lehet már a rohadék szeme. A drága barátom még drágább feleségében, aki sebezhetőnek és gyengének bizonyult. Nem serkentette és készítette őt gondolkodásra egy angyal sem, és nem folyamodott segítségért az ő drága urához sem, akivel pedig minden titkát megosztotta addig, és úgy szerették egymást, hogy a franc se különben. A barátom szerelmének őrangyal helyett az ördög jutott maga, persze hogy az ura kalapácsot ragadott. Pedig elhiheti nekem, hogy rendezett, szép, és példás életet éltek ők ketten, na meg persze a két gyermek, akikkel hívóként rendszeresen eljártak a keresztény vallási közösségbe, kéz a kézben, és mindig tüde derúvel és mosollyal az arcukon. Hogy nem beszélék zöldségeket, arról ön is megbizonyosodhat kedves jó uram, ha mindezek után kérdez a községbe, vagy ha felmegy a világhálóra, és ott rákeres a családra a közösségi hálón, ahol a legújabban megosztott fényképeken még a világ legboldogabb családjaként nevetnek bele a fényképezőgépbbe. Nem is

egy lájkot kaptak, és a hozzászólásokból is méltán kitűnik, hogy imádták és szerették őket a faluban. Egy rosszakarójuk sem akadt, most mégis összecsapni látszanak a hullámok az én barátom feje fölött, már azt beszélük, hogy a gyerekek intézetbe kerülnek. Ezért is kérjük a hathatós segítségét ebben a nagyon fontos ügyben.

- Kedves uram, igaz ugyan hogy a mai napon elviekben szabadnapos vagyok, és ebédelni készültem az édesanyámékhoz, de érzem, hogy igazat mond, és hogy tényleg nincs rendjén itt valami, ezért kérem, hogy maradjanak, ahol vannak. Perceken belül kiszállok a helyszínre tisztázni a törtéteket, hogy tisztábban lássak az ügyben, amit szeretnék kézben tartani, még mielőtt elszabadul a pokol.

A két barát már ott topogott a kapuban, hol az egyik kezdett el zokogni, hol a másik, nem is tudták eldönteni, hogy ki vigasztaljon kit, és ki legyen támasza a másiknak. Az urat, aki a szomszédja mondanivalóját próbálta meg tolmácsolni, nagyon jól ismertem, bár a telefonban nem ismertem fel a hangjáról, pedig nem sokat szoktak zavarni ebben az álmos és nyugodt kisvárosból, aminek a lélekszáma a legutóbbi adatok szerint 436 fő, de sajnos erről is már csak múlt időben kell hogy beszéljek. A bejelentő úr részt vett több alkalommal is a városőrség munkájában, és az iskola rendőre programnak is állandó résztvevője volt, ahogy a barátja, akit a következőkben csak gyilkosként fogok említeni, a személyi jogok szentségének és sérthetlenségének az égisze alatt, ha ért engem kedves újságíró uram. Elsőre nem is értettem, ahogy másodsorra sem nagyon, vagy talán nem is akartam megérteni, amikor könnyeivel küszködve közölte

velem, hogy baj van, nagyon nagy baj van, merthogy megölte az ő hön szeretett feleségét, pedig ő a légynek sem tudna ártani, még szánt szándékkal sem, nem-hogy előre kiterelve, aljas szándékkal.

Nem egy családi viszályhoz hívtak már ki, ami legrosszabb esetben egy-két pofon-nal, vagy ájulással végződött, de itt egy ős öreg kalapács is előkerült a kerti fészereből, amivel a gyilkos nem habozott egy percre sem lesújtani a felesége koponyájára, hogy szétverje azt. Azért, mert nem akarta, hogy a felesége az ördög tulajdona, és ágyasa legyen. Nem hagyhatta ezt a gyalázatot, ezért a mélybe akarta taszítani az ördögöt, aki meg akarta tiporni az ő felesége lelkét és szívét, megfosztva őt minden ember-ségétől. Azt akarta, hogy a kalapácsot meglátva, a gonosz megrémüljön, hogy reszkessen a félelmében, mert mint mon-dotta volt, egyenesen a felesége képébe ordította, hogy nem fél használni a kala-pácsot. Hallotta, ahogy az ördög ott csap-kod fel és alá a felesége mellkasában, mint aki fogságba ejtette az asszonyt, aki már ki tudja mióta szeret és imád, és ölel és csókol. Úgy ordított a felesége képébe, mint egy kölykétől megfosztott anya-medve, hogy hagyjon az ördög nyugtot és békét a hitvesének, mert nem áll jól magáért. Ordított, de tartott tőle, hogy az ördög nem hallja könyörgését, majd a vad csatakiáltását, amivel előreugrott erőt véve magán, és bezúrta a felesége koponyáját egy jól irányzott és emberes ütéssel, ami-vel, mint utólag elmondta, a legteljesebb mértékben meg volt elégedve, hiszen nem kellett vagdalkoznia, az üres levegőt pü-fölnie, vagy üldözőbe vennie a feleségét.

Pontosan célzott, erő is volt a dologban, és a felesége el is terült annak a rendje és

módja szerint mint egy béka. A felesége teste kinyúlva hevert a földön, mint akit csak olyan hányaveti módon odahajítottak. Vérnyomok voltak a ruháján, közvetlenül mellette a falon, de még a plafonon is, ha hiszi, ha nem. A függönyből szinte csa-varni lehetett volna azt az istentelen meny-nyiségű vért, ami ebből a kis asszonyból szétfolyt, és spiccelt és ömlött és patakzott és zubogott. De a férjet ez sem ijeszthette meg, hiszen az első ütést még több is követte, hogy az asszonykából nem ma-radt más, csak egy véres csomag, amin ha egy úthenger megy át is jobban nézett volna ki, mint így a férje ördögüzése után. Hol azt hajtogatta, hogy nem így akarta, hogy nem is ő volt, hol azt, hogy ennek így kellett történnie, ez így volt megírva és elrendelve, hol meg azt szajkózta mint egy megszállott félőrült, hogy csak így az ő keze által tisztulhatott meg a felesége, aki csak hálával és köszönettel tartozik neki, hogy kezébe vette az ügyek intézését. Látomása volt, de a nélkül is jól tudta, hogy a felesége cimborált az ördöggel. Talán még a lelkét is eladta neki, szép szóra, vagy pár kívánsága teljesítésének érdekében. Ezt nem csak ő állítja, mert többször is telefonált a felesége nevében a tévés látóknak, mágusoknak, táltosoknak, és nagymestereknek, akik minden kétséget kizárólag állították a szakképzettségükre, a tudásukra, a tapasztalatukra, és a tarot és egyéb kártyákra hivatkozva, hogy a feleségén bizony több rontás is van, ame-lyek nem hogy ártó szándékúak, de olyan típusát képviselik a rontásnak, amelyet ők még nem is láttak.

És nem elég hogy a rontás még átokkal is párosul, de terjeszkedik, és utat tör magának a felsége testének minden zugá-

ba, hogy egyszerűen elsorvassza és felfalja, hogy teljesen az ördög kezének a martalékává váljon. Ő hitt ezeknek a kuruzslóknak, akik elküldték valami központba, hogy ott tudnak csak a segítségére lenni, de sajnos arra már nem volt pénze, hogy átutazza a várost, és a felesége is ellenállt, és a fejéhez vágta, hogy hogyan volt képes több tízezres telefonszámlát csinálni. Ezért nyúlt a kalapácshoz, mert hipnotizálni nem tud, és már beszélni sem igen akart a felesége fejével. Egyszerűen fel akarta szabadítani a rossz gondolatokat belőle. Annyira biztos volt a dolgában és annyira elszántnak érezte magát, hogy az utolsó ütés után a kalapács egyszerűen beszorult a felesége koponyájába, úgy, hogy a rendőrök is csak nagy birkózás és szent-ségelés után tudták kibájni. De mint mondta, nem cselekedhetett másképp, mert mi mit tettünk volna az ő helyében, ha tudjuk, hogy a feleségét a munkahelyén a főnökei, de a közvetlen munkatársai is többször megerőszakolták és megverték, megrontották és olyan dolgokra is rávették, amit ő még csak feltételezni sem mert volna korábban. Neki csak ne mondja senki, hogy nincs igaza, mert ő szentül hiszi az igazát, és erről naplót is vezetett, hogy majd bizonyítékul szolgáljon a meg-rontók ellen, és hogy bizonyítsa az ő épelméjűségét és ártatlanságát.

Hiszi hogy nincs ami a bűnösségét bizonyítaná, hiszen a gyülekezet vezetőjének tanácsára még imádkozott is, és a templomot is meglátogatta, mind a gyilkosság előtt, mind a gyilkosság után, és aközben is az járt a fejében, hogy isten nevében cselekedett. Ő hitt az emberi jóságban, ahogy az ő drága édesapja is, aki

milyen büszke is lenne rá, még az is lehet, hogy most együtt néznék ezeket az áldott jó embereket, akik nem sajnálják a tévé stúdiókba magukkal cipelni a mágikus gyertyákat, és varázs fonalaikat, ahogy a fröccsöntött elefántokat és zománcozott szobraikat, vagy kártyáikat, hogy a kedves rászoruló gondján és baján segítsenek. Biztos így lenne, ha nem ápolnék tudathasadásos elmebetegséggel egy távoli zárt osztályon, mint skizofrén elmebajost. Aki a halott édesanyját kitömte, és a pincébe zárta, ha úgy érezte, hogy gátolja őt abban, hogy a saját kis életét élje, volt hogy a saját szobájába cipelte, és beszélgetett vele.

A gyilkos férj egyelőre előzetes letartóztatásban van, amely idő alatt elmeorvosok egész stábja veszi őt vizsgálatok egész sora alá. Amelyek után minden kétséget kizáróan megállapítják majd, hogy a gyilkos nem is gyilkos valójában csak egy szerencsétlen beteg, aki nem felelős a tetteiért, és így nem is ítéltjük el, sokkal inkább azon kellene, hogy munkálkodjunk, hogy megértsük, és ahogy és ahol csak tudunk, segítsünk rajta, mint a társadalom áldozatán, aki a meg nem értett és hamarjában elítélt kisebbséget erősíti. Csak úgy, mint az a fiatalember, aki akaratán kívül támadott, fojtott, majd erőszakolt meg egy többgyermekes családját. Mindenkinek szent kötelessége, és állampolgársági joga, hogy segítsen az ilyen betegeknek, akár a saját maga feláldozásával is. Ne sajnáljunk se pénzt, se paripát, se fegyvert. Ha kell, tízmilliók juttatásokat szavazzunk meg a számukra, hogy életük végéig ne legyen több gondjuk és bajuk.

*

Lövei Sándor

Tavaszi

Kóró-lábú szántóföldek kísérnek haza,
deres az ingujjam mint a madárijesztőnek,
s kék szememben égboltnyi hóval járok-kelek.
Beállhatnék gázlánggal takarózó városinak,
s várhatnám a fagyot üveg mögött
akár a gombostűre szúrt bogár.
Szívemben villanyóra ketyegne,
hiába lennék élőhalott nem fázna húsom májusig.
De itt hová bújjak?
Zöldárból kifagyott fűszálba?
Magot dédelgető göröngybe?
Ha lecsuknám a szememet
áradásokat látnék,
patakok jég alatt elpattanó hajszálereit,
kavicsok lelassult vonulását a folyómedrekben,
gyökerükkel hallgatkozó fák vendége lennék,
az égbolt kalapjában járkáló virágok rám sem ismernének,
amikor a csörgedező vizek átfolyának a bordáim között,
mégis hívnának maguk közé a melegedő szántások árkaiba tanyázni,
hogy nekem is születés legyen a tavasz,
ha megítatnak a záporok.

Csillag Tamás

Ablakomon kopog, kopog a májusi eső

A lépcsőház csendje szállkás: zörögnek a záruk.
Koponyám zárkájából elszöknék utánad.
A jöttödre várok, várlak. – mindenem kítárva –
Felsír a kispénzűek Kelet-Európája.

Fójtó-fényes forintokért megmondják, hova lépj,
mert szeretlek, engem te szeress, nekem te remélj!
Lehajtott fejjel én már csak téged vallak, éllek.
Nézik, nézik egymást a tisztaszemű szegények.

Thomaidis Vangelis

Télutó

Nyáladzik az égbolt, szája
sarkából álmosan pöfög,
kopár, szikes szántón ázik a trágya
s alattam a sár, mint a disznó, rőfög.

Így telik a rozsdás idő, lelkem
köré vidám bitóhurkot ível,
a csapzott táj csupa báj s kellem
haldokolva minden életet mímel.

Létparódia

Százszor több volna kedvem
ha a méregpohár már üresen heverne,
s számból a búcsú lehelne.
Megszülettem: ennyi, amit tettem.

A dolgász végezze dolgát,
de ki csak élvezné a szelet arcán
létét csonkítják botor harccá.
Nem tudom vallani az élet-dogmát.

*

Németh Dezső

Felébredek benned

Felhőd szeméből gyöngy hull,
terül bíborló vize:
hajad kévéje csordul
a szótlán semmibe.

Elhagytak az utak,
menekülnek a kertek,
ha kivirrasztalak
felébredek benned.

Novák Noémi

Ingujjból Napot

Járdaszélek fodros tükreiben
önmagát lesve ring, remeg a ház.
Esőverte, felfénylő törzsükkel
város-margókat írnak szilvafák.

Hosszúléptű záporral felesel
földhöz lapulva sárga tulipán.
Tojását rejtő gally-moha-fészken
borzasan ül és hallgat a madár.

Pocsolyák hátán ezer buborék.
Szürkülő szemmel kémleli az ég
esernyők, füvek imbolygását is.

Csomót köt a szélre, haját cibál,
ingujjból Napot – ha vesztésre áll –
kiráz és nevet: bolond április.

Való-szerű

Ma olyan valószerűtlen minden.
Ma bennem cirkulál a félsz.
A varjak selyem-feketéje
még éjszakát idéz, de reggel
az igazság is olyan illanó:
görbül, fogy, hízik, folyton
változó. Néhanap van,
néhanap erény. Máskor
úgy tűnik, nem éri fény.
Elmosott, fakult kép: lassú,
hullámzó utcák és emberek.
Csak valóm pereme pengeéles:
mint a Hold a csonka fa felett.

Mihai Eminescu

Te nem vagy itt

De ce nu-mi vii?

Elszállt a fecske: láthatod,
diólevél a tájra folt.
Szőlő ezüstje dért szakít –
Te nem vagy itt, te nem vagy itt.

Suhanj karomba, tartalak,
tekintetedben vad nyarak.
Válladon nyugszik el fejem,
Oly csendesen, oly csendesen.

Emlékszel arra hajdanán,
röppentünk túl a völgy nyakán,
emeltelek az égre fel...
Mert volt kivel, mert volt kivel.

A földön mennyi nő dalol,
szemükben színes szikra forr,
de értékeőbb sehol nincs,
mint te oly kincs, mint te oly kincs.

Fényeddel telek általad,
te büszke csillag: lányalak.
Lelkemben lángol életem,
én kedvesem, én kedvesem.

Késő ősz rebben, megreped,
porló avarra esti csend.
Fázni a pusztá megtanít –
te nem vagy itt, te nem vagy itt...

Fordította: Péter Éva Erika

Edgar Allan Poe

Eldorádó

El Dorado

Vidám lovag
A díszalak,
Napfényben, árnyban járó.
Sok úton át
Hol dala szállt
Rejtve volt Eldorádó!

Az ősz lovag
Merész alak,
A szíve árnyban álló,
Kegyetlen út
Bárhova jut,
Sehol sincs Eldorádó.

Ereje fogy
Szinte lerogy:
„Te Árny, két lábon járó,
Mondd, hol a föld,
Hol arany-zöld
Réten vár Eldorádó!”

„Aranyat old
Hegyen a hold,
S a Völgy Árnyéka ártó.
Lovagolj el!” -
Az Árny felel:
„Ott lehet Eldorádó.”

Fordította: Németh Dezső

Móritz Mátyás

Misanthroposként

Az életemben
kis közterek csupán mind –
mind az örömeik,

hogyan jó nekem
arra már egyedül is
könnyen rájövök;

ahogy rügyekbe
és hóhelyekké válnak
mind az évszakok,

mint minden ember
olyan vagyok, akár az
ólomablakok.

Nézem az első
hóhelyeket, mint a sors
szép szabályait,

amit az idő
feltartóztathatatlanul
sárrá alakít;

ahogy táncolnak
sok ezer csapatban a
vasszürke égen,

kicsit úgy érzem,
mikor itt hagynak, az lesz
majd az én végem.

Mint a hóhelyek,
én sem tudom milyen cél
felé haladok,

mert megmondhatnám
neked én meg pontosan
meddig maradok;

szerelmünk csupán
pehely, mi elolvad a
kéz melegétől,

nem akarsz talán
békében élni, csak el –
futni a széptől?

Úgy érzem magam
mint aki épp lenyelte
volna a holdat,

az érzéseid
márciusi pehelyként
mind mind elolvad;

ha mellettem vagy
az örömeik mind-mind csak
belőled isznak,

Te aki vízre
hulló szép hópehelyként
vagy és nem is vagy.

Ólmos pehely vagy,
fagyos láng, és tiszta füst
sorvasztó öröm,

misanthroposként*
ha nem vagy velem, magam
mélyen gyűlölöm,

mint hópehely és
árnyéka, találkozunk
végül a földön,

mit is mondhatnék,
láss meg valóban, legyél
nekem a börtön.

**(Emberkerülő, embergyűlölő) szerk.*

Magyari Barna

Sejtfalaimon friss grafiti

nincsen tartalom sok a reklám
sorsomon hirdet ma a magány
fájón nyúlok a szívbe a húrhoz
csókod helyett a bánat lúgok

bűzlik a líra is ha nem lát
könnyemben lábat mos a versláb
pedig tudnék én írni szebben
most is te ragyogsz íriszemben

minden kopik rohan az élet
de rajtam nyomaid egészek
az összes érintésed áram
csípődtől világít az ágyam

sejtfalaimon friss grafiti
fel van firkálva hinni... hinni...
szavak láncán zörög a lelke
magam játszom hogy ez a ketten

Vonat ér be a vérbe

ha itt vagy fény megy fény után
csókomtól ragyog a kezéd
s szenvedélyem zászlórúdján
bájos arcod selyme lebeg

megnyugvást mindig a csönd ad
szívedben forró rím vagyok
mozgalmas égbolt a zöld ágy
öleléseink csillagok

sodor egy misztikus varázs
örvénylik bennünk az éjjel
belobban a testi parázs
árad a vágy szerte széjjel

bőrünk alatt minden lángol
költőnk most nem csak képzeleg
melled katedrálisáról
imákat oszt az élvezet

édenünk páráin nézve
mind homályosabb a hiány
kéjvonal ér be a vérbe
s lényed lényem egyet kíván

Hevem szellője

villámlik combod
dörög a szívem
élmény esőben
fürdik itt minden

testemben végig
valami követ
vénák árkában
folyik a szöveg

majd a ragyogást
könnyen elkezdted
látásom útját
szárítja kebled

valami repül
misztikus ívben
szép tündérszárnyad
köröz a rímbe

rajtad az ujjam
forrón keresgél
hevem szellője
matat a testnél

remélem egyszer
őled megenyhül
s kiméred lényed
idill telekül

Tillmann Pentele

Abszurd kiáltvány

Megérkezett a Nemzeti Agycirkusz!
A nemzeti Majomember is porondra lép a Nemzeti Agycirkusz
glóriapályán cirkáló lokomotív sátrában!
Lesznek még tévét néző tevék,
lármát köpő lámák...
A finálé: delfin-fing a kefirben!
Jegyárak jegelve egy elvetemült elme hűtőházában,
valahol a gyagya-nagyagy víg zezzugában!
Kapható a Vízfejű Kapta-tónál a Dilis-Zsilipház Jegyirodában!
A pénztáros trapéztáncos,
ki a jegyek mellé elhint jó pár hintőporos forró lángost!
Ne is jártassuk a pofánkat,
ha nem akarunk a hókunkra jókora fánkot!
Ezennel én a Nemzeti Agycirkusz stikkes rikkancsa
befejezem a kancsal csacsogást.

Visz önt látásra!
Visz ólmot vakításra!

Hír hallatán

Hurrá! Kedvező árhullám:
A gumicsizmát fél áron
Árulják. Tetszhalott hullám
Koporsóból kiugrik, s ront
Az akció irányába,
De a sietség hiába,
Mert egy sem volt jó a lábra –
Visszavágyok a halálba.

*

Lelkes Miklós

Évszakváltások

(Juhászné Szunyogh Máriának)

Mikor tél pakol, mit visz el, s a tavasz
mint érkezik meg? Annyi éven át
figyeltem, mégis, máig ismeretlen
a búcsúzó és érkező világ.

Az évszakváltás furcsa, paradoxon!
Semmit sem rejt, de titka ottmarad
nyíló kapukban, könnycsepp mosolyokban:
elbúcsúzó, s érkező önmagad.

A tél, ha rám szól, hogy írjam a verset,
nem árulja el: miért, és kinek,
s szemek előtt hová vitte az égbolt
a Csillagokat, – isteneimet?

Olykor a hó hirtelen lángra lobban:
egymást öleli fény és szerelem,
s a piros csend szívekből átszivárog
fatörzs rácsokon, erdő-réseken.

Tavasz? Ha eljön e tűz szirmú szépség,
gyümölcs ígérő szűz, dalos virág,
mit mond a tájnak, nem tudom, de láttam
nagy tükörben egy csók pillanatát.

A nyár? A tavasz féltő édesanyja
(mert minden tavasz volt nyár gyermeke).
A szírom lehull zúgó vízésre, –
de nyár asszony ajkán beért mese.

Az ősz? Lelkemmel rokon bánat-évszak.
Álom hoz, később bújtat színeket.
Vonakodik hinni az elmúlásban,
s az öröklétben szintén nem hihet.

A távozó, s érkező: önmagunkban.
Málló falat a vadszőlő befut,

s nem akarom, de mégis hallok, újra,
panaszkodó, nyikorgó kertkaput.

Ó, Tél, te Tavaszt, Nyarat, Őszt legyőző,
az öröklétet színlelő világ!
Csak ez maradt? Lépés elfáradt kertben?
Színpad, melyen színek villannak át?

Mára minden évszaktól búcsúzás lett,
s csak búcsúzásban érkező magam,
de piros vihart jelez távol-égbolt
a mai égnek, mely csillagtalán.

(2014)

Kalitkák

Kis tér: fákkal berácsozott kalitka.
Járkálnak a fekete madarak.
Felhők alatt alkony rézszem, közönnyel, –
és készülődik sötét pillanat.

Madarak járnak, és emberek járnak, –
s azt, ami jön, nem sejtí senki sem?
Rekedt hang rebben, és lehull, utána
idő bámul, s fájni kezd a szívem.

A tér-kalitkát berácsozó fáknek
árnyékára már vaksi este lép.
Templomharang üt konduló mozsárként,
hogy megtörje a még hívók szívét.

Meg-megbotlik, csak tapogat az este
könnypárás légben, merev fák alatt,
s egy részeg így szól, ki bortól beszédes,
gúnnyal: – Mondja, ez az ország szabad?

Kövér oszlopon falragasz-hazugság.
Körbefogja a megszűrt lámpafény.
Emberek járnak, arcuk láthatatlan.

Ellenségükké lett már a remény.

(2013)

Szántó Ilona

Könyörgés

Mindenható Isten,
 hozzád küldöm imám.
 Nem mindennapi kenyérért
 szól most e fohász.
 Nem kérek kincseket,
 sem hosszú életet.
 Adj erőt és fényt,
 add meg nekem
 az alkotás örömét!

Éj

A csend hálóját feszíti,
 csak az óra ketyegése hallik,
 s a távolban egy mozdony dudál.
 Simogatásod álomba ringat
 – repülünk –
 míg a csillagtengert
 mesévé oldja a táj.

Virradatra várva

Szavak labirintusában keresem
 megkövesült önmagam,
 szavak labirintusában kutatom
 a kimondhatatlant.
 Gondolataim gondokkal
 lyuggalt vásznak,
 remény rajtuk a foltozás.
 Álmaim így fonom
 fehér fonallá,
 s virradatra várva:
 beléjük hímezek
 egy szebb holnapot.

Tavaszcím

Jöjjön a langy meleg,
 tavaszi szél, szárítsd
 fel könnyemet!
 Szellő, simogasd
 fáradt arcom!
 Virágok mosolya,
 erősítétek harcom!
 Tulipánfa, mit kedvesem
 ültetett,
 hozzatok megáldott
 rügyeket!
 Hadd higgyem: páromtól
 jön üzenet.
 Őt még mindig várom.
 Ha jön az este, feljön
 a Hold, s a csillagok,
 ők tudják csak, hogy
 újra zokogok.
 (2014)

Gy. I-nek

Gyöngyszemet találtál
 Azt hitted kavics
 Tengerbe dobtad
 Elveszett a kincs

A szerelmesek napján

Valentin nap volt,
 gyönyörű volt az út.
 Mindenki csokrot vitt,
 csak én koszorút...

Lukács Mária

Csak érinthetném meg a kezedet

Ma egész Világ néz ki a szívemből,
mint cigarettát sodrók
üszkös fák kérgiből.
Ma hajlítom a szót és elárvulok;
Szellemed égi kincseken –
pókfónálon lóg ezüst leheleted,
csak érinthetném meg a kezedet.
Vénádból szakíthatnék-e?
Rímbe fonnám ma darabját,
és sugárba szöknék...
megnyugodni teveled.

Csak megfoghatnám most a kezedet...
együtt tépnénk füstkarikából szeletet,
és arathatnánk, mit vetettünk,
egymás ölében, ha felébredünk.
Rakjuk meg szekereinket,
hét ökor szántsa földjeink...
halott rózsák szirmait földbe ástam,
de újra kiserkent tavasz-mélyről,
és ibolyákat ont drága vérből;
szívemet metszi, kezemre tapad,
szivarzsebben illatozik a majd.

Miért

Minden megélt boldog perc,
lehet hosszú, akár egy év –
életre kél, ha szívből élsz,
mint mesében a szépség
és a szörnyeteg, érezlek,
hogy miért, mellemben feszül
egy ér, többet jelent a szónál,
kötés vagy a pontozónál.

Kötésben

Testbarát finom szövet,
anyaga rostokban hever,
pihen, mert hajléktalan
árnyékán ül szívem;
magányos és feszült,
alakján foltokban
cserzett már a kötés –
isteni malasztban.
Követem a Szívlakót
fényem libben,
súlyát veszve menekül
a lépés nesztelen.
Ruhám alá rejtem
gémberedett kezem...
de összeszedem magam,
mert lényegét veszttem,
ha elenged, ha elengedem.

Karcsú ősz

Aranysárga lett a diófa,
beérett fürtszemek kékje;
összeölelkeznek az árnyak,
Napot rajzolok az égre.
Rendben vannak dolgaim,
csak karcsú lett az ősz;
levetett ruhadarabjait
megcsodálom, avarkabátot
horgol két kezem és az árnyak
betakarnak – egy régvolt álmot.

*

Boér Tamás

Nefelejcssek nyílnak

izzik az ég

vörös

kék

fehér

nefelejcssek nyílnak

nádszálként ringsz

a feledésbe

csak ne felednélek

még ma

Borcsepp

Az ég bort szítal,
nektár könnyeit
fáradt ibolya
issza a szőlőlugásban.

Csepp-csepp után
szikkadt avarba forr
mézédes gyöngyszeme.

Tűz

ajkaddal összefolyva
hullok a fájó semmibe

szótlan a táj

az utolsó percig égek
szépséged örök lángjain

Erdőtűz

az éj félhomály
csóktól ég
foszlik a táj
s a füstös ég
madárénektől
fosztva áll
fa fára dől
láng szítal
a tó felett
párától keserű
s odalett
a tücsökhegedű

Akkor és most

kezemre a szorítás rászárad
és szorítástól szárad a kezem

akkor és most
minden lángokban állt

azután felemelkedtél
mint egy éjszakában
vitorlázó teremtmény

azután ablakot nyitottam
a szörnyű térre

Szállni

öled örökös viharán
előntve már
esőtől az ég
szállni tépázott virágszirmokkal
az örök ifjúságba

Németh Erzsébet

Örökké

Forradalomrügyes március,
szenteltessék meg a te neved,
tavaszi kokárdapillantásaid
őrízze emberemlékezet!

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
***Németh Dezső**
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Péter Éva Erika

Sarkigtárt szív

Térdeplés, átok, messzeség-elég:
tán valami, tán semmiféleség.

Engedhet: szorít. Megköt: elvadít.
Amíg nevellek, te máshol vagy itt.

Idegen fájás, kibomló keret
nem partoz össze fáradt éveket.

A hold ringat, a hold nyugágy-tenyér,
perctelenségem ha csitítja: él...

Álom virágozik felhőlombokon,
csendjeim nyeled, tiéd kortyolom.

Sarkigtárt szíved mégse jó reám,
éretlen hulltál. Csendem óceán.

Vess szenet, anyám

Anyám, a partok egyre távolabb
vonuló fecskék – reped a lárma,
savanyú vágycat ráz fel a köd,
az ősz lengő köteleit kuszálja.

Az éj süllyedő teknőjében lélek,
a lángoló szavak harangjait
a roskatag hajnal még hazahordja,
de lassan se ösvény, se ócska híd.

Lélegzetgolyókba felejték
– a pallótlan mélyből él, ki hazajár –
még felverődik egy-egy részlet,

ahol egymásba kapaszkodnak a csendek,
s ahol a legőszintébb igaz a halál.
Vess szenet, anyám, mert megigéztek.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.